

Tudi Ben se mi je zdel cisto navaden clovek**Tudi Ben se mi je zdel samo čisto navaden človek****Draga zvezdasta Mavrica,**

tvoje pisanje je prineslo v Kotlino vonj po Marprogi in pod gosto meglo je celo posijalo sonce, juhe! Ja, tudi meni se obrača želodec in vozla črevesje, ko pomislim, koliko časa sva preživeli "skupaj", ko sem potovala. Sedaj pa, ko sva fizično blizu, sva takooo zelo oddaljeni, da se slišiva veliko manj kot takrat. Fix na dile! Delo je presneto slab izgovor, saj vem, a če ti povem, da tudi na motor skorajda ne sedem več, boš najbrž razumela.

V glavnem, živa sem še vedno in predlagam, da se veseliš. Ker to pomeni, da imava vsaj še možnost, da se vidiva! Pred dnevi sem bila spet na Žalah. Pravim ti, da so ljudje najtinih let začeli umirati, kot da nimajo več kaj bolj pametnega početi. Jao, generacija moja ... Jaz se tega še ne grem! Komaj sem se dobro razvila iz mladiča v spodobnega ptiča, pa že letam po pogrebih, kot je to počela moja babica, ko je bila veliko desetletij starejša, kot sem danes jaz.

Spominjam se, da sem se v tistem času, ko je ona pridno hodila po pogrebih, jaz učila brati. Knjige mi nikoli niso dišale tako kot časopisi. Moje najljubše čtivo v cajtngih so bile osmrtnice. Kratke in jedrnate. Danes si, jutri te ni. Te dni, ko moji letniki pregorevajo kot varovalke, sem nad partami navdušena veliko manj. O. K., časi se spreminjajo, mi pa z njimi. Sedaj namesto osmrtnic berem knjige. Če do drugih ne pridem, žulim svoje. Trenutno se ukvarjam s Pocestnico. Ne maram avtorjev, ki ne morejo brati svojih knjig potem, ko jih ne morejo več popravljati. Ker če ne moreš bruhanja prebaviti sam, ne vem, zakaj bi ga futral drugim. A kaj čemo, zemljo tlačijo tudi polovičarji in bog jim odpusti, če jim odpuščajo ljudje. Jaz jim ne, pa čeprav zato bolj kot na ljudi kdaj pa kdaj spominjam na smeti.

Točno tako se počutim ta teden, ko so nam stanovalcem pred bajto na jeklene konje začeli natikati lisice. Ti povem, da v našem glavnem mestu razsaja steklina. Obolevajo izključno

ljudje. Na vsakem koraku se sicer zaletavam v reklamne panoje, ki me prepričujejo, da je Ljubljana ena sama ljubezen. He, he! Lažejo. Pred mesecem dni sem dobila sodbo v imenu ljudstva. Sodnici je uspelo razumeti, da je parkiranje v mestu tako pereč problem, da me oprošča vseh kazni za parkiranje pred lastno bajto. Slava ji! Potem sem fasala lisice. In tokokrog nebuloz se nadaljuje. Boli me le, da za tvoj in moj davkoplachevalski denar, ki bi ga lahko porabili za kaj bolj koristnega. Hej, a veš, zakaj v zadnjih letih na kmetih ni več muh? Ker se je baje ves drek preselil v mesta. Muhe pa za njim ... Štos, ki mi diši po realnosti. Si že kaj razmišljala, da bi šli dočakat starost - če nama je sploh namenjena - kam na kmete? Haloze so še vedno pravi raj.

Berem o mavrični razpravi v uredništvu in gre mi na jok. Se je temu svetu res skisalo al' kaj? Pa kaj je narobe z dvojnimi mavricami?! Ne vem sicer, kako kaj obrt popravljanja fotografij pri vas, a v Kotlini cveti sto na uro. Uredništva in založniki kradejo fotografije kot srake. Malo jim spremenijo barvo, jih zrealno obrnejo, jih objavijo, se pofučkajo na avtorske pravice in se pretvarjajo, da niso tatovi.

Zdaj pa malo bolj vesela tema, stara moja! Sem po dolgem času srečala super dedca. Je iz Maribora, kot vsi najbolj normalni tipi v Sloveniji. Sva že kaj rekli o velikosti našega presvetlega slovenskega planeta?! Tako se je pisal kot moj profesor zgodovine, ko sem hodila še na Trg Miloša Zidanška. Tisti, ki mi je dal prvi šus v življenju. Potem sem čez nekaj dni srečala še svojega prfoksa za fiziko, z iste šole. Je mislil, da ima dober spomin. Nato sem ga vprašala, če se spomni, koliko sem pisala pri njem zadnjo kontrolko, pa je mislil, da se šalim. Hej, če se spomnim, kako so me tiščale dokolenke za prvi rojstni dan, se bom pa, valjda, spomnila tudi zadnjega testa pri fiziki, a ne? Čista petica. In to zato, ker sem mu odgovor na eno vprašanje napisala v braillovi pisavi.

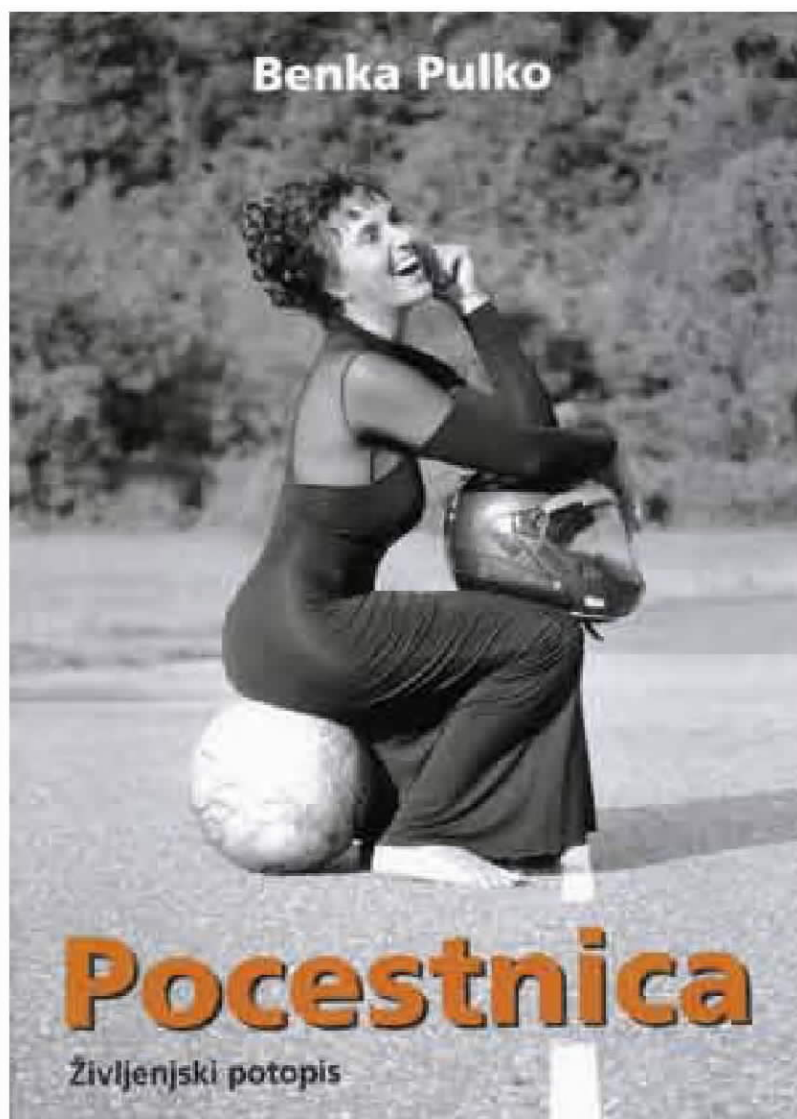
Še en moški mi je polepšal življenje v teh dneh, moj Zvonček. Podaril mi je svojo zadnjo knjigo. V posvetilo je napisal: "Ko bom velik, bom Benka Pulko. Zvone Šeruga." Je rekel, da se bo prišel k meni učiti. Očitno je mnenja, da delam nekaj bolje od njega. Sem ga potolažila, da je Slovenija dovolj velika za naju oba.

Aja! Sprašuješ, kako to, da je na predstavitvi moje Pocestnice iz nje bral sam Danilo Türk. Veš kaj, tako ti povem: naj bo predsednik hišnega sveta, društva ljubiteljev prazenega krompirja ali pa predsednik države, meni je všeč kot človek. Upa si biti to, kar je, je odkrit, ne klobasa neumnosti, zna se pogajati, vidi dlje kot do meje na Šentilju, je inteligenten, uglajen, razgledan, čustveno uravnovešen in, ne boš verjela, ne sramuje se biti človek. In kaj je narobe s tem, da predsednik bere iz moje knjige? Saj je dobra!

Kar zadeva predsednika Türka, ni bilo nobenih trikov. Lepo sem dvignila moj simobilček, vljudno povabila gospoda na dogodek in se je kulturno odzval. To je vse. Za največje reči v življenju potrebujemo poleg človečnosti sila malo ali nič več. Samo zavedati se moramo, da si zaslužimo najboljše. Gospod Türk je očitno pripravljen biti predsednik tudi takim kot sem jaz - čisto navadnim, preprostim državljanom, brez angelskih perutnic.

Kakorkoli si v življenju nikoli ne najdem dovolj časa za moške (sicer bi bila verjetno že poročena), ti moram napisati še eno o moških. Včeraj me je klical Brian, stari dobri motoristični prijatelj iz New Orleansa. Kakikrat na mesec se slišiva in rečeva besedo, dve o tem, kako je na moji in kako na njegovi strani planeta. Med klepetom sem mu povedala, da sem se pred nekaj tedni stiskala in ljubčkala na veliki črni usnjeni zofi z Benom Affleckom. Nič takega, Mavrica moja, bilo je v javnosti. Moj ameriški prijatelj je hotel pasti s planeta. Ti Američani so res ubogi, ko si mislijo, da hollywoodske zvezde poganjajo celo osončje. Ne vem, čemu taka

Tudi Ben se mi je zdel čisto navaden človek

panika. Tudi Ben se mi je zdel samo čisto navaden človek. Ne boš verjela, tudi on je dihal in je imel čez meso napeto kožo.

Polnoč bo skoraj. Kljub temu da so prazniki komaj dobro minili, me na pisalni mizi čaka še kup urgentnega dela. Odločila sem se, da bo v komaj začetem 2008 vse podelano, narejeno in na svojem mestu. Če nočeš, da premaknem koledar, potem se moram počasi posloviti. Naj ti gre vseh dvanajst mesecev novega leta gladko od rok in nog. Naj ti nikoli ne

zmanjka črnila, elektrike, volje in svežih nogavic. Kar se mene tiče, si želim, da bi se pogosteje videli in da bi imeli več časa, tudi za kak babji čvek v živo. Sicer pa, obljubila si, da si boš prišla ogledat mojo fotografsko razstavo. Ker si jo zamudila na Ptuju in v Ljubljani, te sedaj čaka New York. Lepa kazen, mar ne? Lepo bi bilo doživeti glavno mesto sveta s teboj. Morda nama uspe.

Veliko sonca in mavric do takrat. Pa srečnih poti in ljubeznivih ljudi!

Benka